

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Q. H. N., nar. X, bytem X
zastoupený: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem
Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
IČO: 00007064, sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 22. 12. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. CPR-35906-2/ČJ-2025-930310-V223

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. CPR-35906-2/ČJ-2025-930310-V223 se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta 15 269,40 Kč na náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Napadené rozhodnutí

1. Usnesením Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Sokolov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č.j. KRPK-70410-23/ČJ-2025-190022 ze dne 24. 9. 2025 podle ust. § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., bylo řízení ve věci žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování dle § 101 písm. c) správního řádu zastaveno.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 11. 2025 č.j. CPR-35906-2/ČJ-2025-930310-V223 bylo o odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnuto dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tak, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje a odvolání se zamítá.

II.

Žaloba

3. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 20. 11. 2025 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 5. 2025 č.j. KRPK-89517-54/ČJ-2024-190022 byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 8. 2025 č.j. CPR-22353-2/ČJ-2025930310-V223 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Doba k vycestování z území žalobci uplynula dne 25. 9. 2025. Dne 1. 9. 2025 podal žalobce dle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 101 písm. c) správního řádu žádost o stanovení nové doby k vycestování z území z důvodu délky jeho pobytu na území (od roku 1997, tj. 28 let), dále z důvodu absence zázemí v zemi původu, zhoršení zdravotního stavu, přítomnost manželky a dvou nezletilých synů plnících v ČR povinnou školní docházku, z nichž jeden má lehkou mentální retardaci a trpí hyperaktivitou, v důsledku čehož vyžaduje zvláštní péči, a z důvodu jiných společenských a rodinných vazeb na území ČR. Následně byla vydána výše uvedená rozhodnutí.
4. Žalobce má zato, že správní orgány v novém řízení o jeho žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území v rozporu s § 3 správního řádu nezjistily skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dospěly k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru, že kombinace důvodů na straně žalobce neodůvodňuje vyhovění jeho žádosti.
5. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány nesprávně v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu odmítly posoudit přiměřenost dopadu zastavení řízení o žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování z území do jeho základního práva a práva manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nejlepšího zájmu jejich dvou nezletilých synů chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a to s odkazem na její posouzení v řízení o povinnosti opustit území. Uvedené vady činí rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců i návratová směrnice umožňují prodloužení doby k vycestování z území stanovené v rozhodnutí o povinnosti opustit území, jsou-li na straně cizince ve smyslu § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 7 odst. 2 návratové směrnice dány důvody související zejm. s délkou pobytu na území, přítomností nezl. školou povinných dětí a rodinnými nebo společenskými vazbami, jež musí mít současně ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu povahu vážných důvodů. Nemusí se však nutně jednat o (nové) důvody, jež nastaly po nabytí právní moci rozhodnutí o povinnosti opustit území, tj. může jít i o důvody existující a známé v pravomocně skončeném řízení o povinnosti opustit území, jež nezabránilo uložení povinnosti opustit území, avšak znemožňují neprodlený výkon pravomocně uložené povinnosti opustit území a odůvodňují prodloužení stanovené doby k vycestování z území.

6. Žalobce ve své žádosti tvrdil a prokazoval několik vážných důvodů podřaditelných pod § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 7 odst. 2 návratové směrnice, které mu ve svém souhrnu znemožňovaly vycestování z území v době stanovené v rozhodnutí o povinnosti opustit území (30 dnů), přičemž se jednalo o zhoršený zdravotní stav žalobce (výskyt cukrovky a zvýšené hladiny tuků), délku jeho pobytu na území ČR, absenci srovnatelného zázemí v zemi původu, přítomnost manželky a dvou nezletilých školou povinných synů, z nichž mladší trpí lehkou mentální retardací, poruchou pozornosti a hyperaktivitou, obtížnost, ne-li nemožnost návratu do ČR po dobu trvání těchto důvodů v případě i krátkodobého vycestování do země původu z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nezpochybnily existenci důvodů spadajících pod § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na straně žalobce, avšak rozporovaly, že by žalobcem uváděné důvody měly povahu vážných důvodů ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu, konkrétně, že by role žalobce při péči a výchově jeho synů byla nenahraditelná a výhradní, když manželka zajišťuje výživu rodiny, a tudíž je přítomnost žalobce na území ČR nepostradatelná, neboť manželka žalobce není schopna zvláštní péči a pozornost, již vyžaduje mladší syn, schopna samostatně zajistit. Při učinění tohoto závěru vycházely z výsledků správního řízení o povinnosti opustit území, aniž by postavily najisto, jaký je aktuální stav, tj. aniž by v aktuálním řízení zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a opatřily si dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Správní orgány dle názoru žalobce nebyly oprávněny automaticky převzít skutková zjištění z řízení o povinnosti opustit území, aniž by samostatně např. provedením výsledku žalobce, jeho manželky či opatřením stanoviska orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) ověřily tvrzení žalobce o tom, že o syny soustavně pečuje a zejm. mladší z nich je na žalobci i z důvodu citového pouta závislý, a role žalobce je v této souvislosti nenahraditelná, tento je v současné době jejich jedinou pečující osobou, tedy jeho péče je nenahraditelná a na jeho straně jsou tak dány vážné důvody pro vyhovění jeho žádosti. Skutečnost, že manželka žalobce byla v minulosti schopna

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

péči o děti a jejich výchovu zvládnout sama, případně s pomocí třetích osob, nečiní újmu bezprostředně hrozící žalobci, jeho manželce a dětem méně závažnou, neboť v souvislosti s obnovením společného soužití po podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody došlo k prohloubení blízkých osobních vazeb a citového pouta mezi žalobcem a syny a opětovné jejich odloučení by bylo způsobitelné způsobit dětem ve věku 15 a 12 let mnohem závažnější a citelnější psychickou újmu než předchozí odloučení dané výkonem trestu odnětí svobody žalobcem, při němž měly děti možnost žalobce pravidelně osobně navštěvovat. Při neprodleném vycestování žalobce z území však s ohledem na nesplnění podmínky trestní zachovalosti nelze předvídat, po jak dlouhou dobu se nebude moci do ČR vrátit.

7. V souvislosti s tím, že žalovaný v rozhodnutí uvádí, že zdravotní stav žalobce a jeho mladšího syna jsou okolnostmi irelevantními pro stanovení nové doby k vycestování z území, neboť zdravotní stav není uveden jako relevantní kritérium v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, žalobce zdůraznil, že výčet důvodů pro stanovení nové doby k vycestování z území v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců i čl. 7 odst. 2 návratové směrnice je výčtem demonstrativním, tj. neuzavřeným, tudíž neuvedení zdravotního stavu v tomto výčtu automaticky neznamená, že k němu při projednání žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území nelze přihlídnout.
8. Žalobce tvrdil, že nevyhovění jeho žádosti bude mít za následek nepřiměřený zásah do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, téhož práva jeho manžely a nejlepšího zájmu jeho dětí chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V té souvislosti žalobce poukazoval na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 7. 2024 č.j. 11 To 70/2023-3851, bod 15 týkající se upuštění od výkonu trestu vyhoštění jenž mu byl původně uložen, neboť soud dospěl k závěru, že důsledkem výkonu trestu vyhoštění by byl v případě žalobce s ohledem na jeho rodinnou situaci nepřiměřený zásah do jeho rodinného života.
9. Žalovaný v rozhodnutí dovodil, že není povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadu nevyhovění žádosti o stanovení nové doby k vycestování z území do soukromého a rodinného života žalobce, neboť toto posouzení bylo provedeno již v řízení o povinnosti opustit území. Žalobce v té souvislosti uvedl, že smyslem a účelem institutu stanovení nové doby k vycestování z území je odstranění tvrdosti již vydaného rozhodnutí o povinnosti opustit území. Skutečnost, že byla pravomocně uložena povinnost opustit území shledána přiměřenou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nevylučuje nepřiměřenost důsledků nevyhovění jeho žádosti. Není pravdou, že by žalobce svou žádostí sledoval zrušení uložené povinnosti opustit území či popření jejího smyslu, pouze žádal o odstranění tvrdosti jejích důsledků, avšak výlučně po dobu, kdy trvají důvody, pro něž jsou její důsledky nepřiměřeně přísné a tvrdé, tj. zejména po dobu, kdy se nezletilí synové nachází v pubertálním věku, plní povinnou školní docházku a vyžadují vzhledem k zaneprázdněnosti jejich matky a zdravotnímu stavu mladšího z nich péči a výchovu žalobce. Uvedl, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a judikatura NSS – viz rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2025, č.j. 8 Azs 99/2023-65 setrvává na právním názoru, že přiměřenost zásahu je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

posuzovat vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí. Ustanovení § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se v těchto věcech pro rozpor s čl. 8 Úmluvy neuplatní. Mimořádný význam při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do základního práva cizince, rodiče nezletilého dítěte, na respektování soukromého a rodinného života pak soudy přisuzují nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte, přičemž Evropský soud pro lidská práva posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svoji úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Správní orgány však v případě žalobce nesprávně odmítly posoudit přiměřenost dopadu zastavení řízení o žádosti žalobce do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a v návaznosti na to zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

III.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření z 13. 1. 2023 odkázal na výše uvedená rozhodnutí, kde se podrobně k předmětu řízení vyjádřil a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro něž bylo řízení o stanovení nové lhůty k vycestování dle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno. Je přesvědčen, že napadené rozhodnutí nepodléhá povinnosti posuzovat dopad do rodinného a soukromého života, neboť se jedná pouze o změnu lhůty ke splnění povinnosti stanovené pravomocným rozhodnutím o povinnosti opustit území smluvních států. Odkázal na rozsudek NSS č.j. 4 Azs 235/2017 ze dne 19. 11. 2019, z něhož vyplývá, že řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování je klasickým správním řízením, jež může být ukončeno jak kladným, tak záporným rozhodnutím. V případě možnosti pouze kladného vyhovění žádosti by žádné nové řízení nemuselo být vedeno a nová lhůta ke splnění povinnosti dle § 101 zákona o pobytu cizinců by byla automaticky prodlužována po celou dobu existence důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a v případě rodinných vazeb by tento důvod existoval vlastně po celou dobu žalobcova života a stanovení nové lhůty k vycestování by tak vlastně nahrazovalo pobytové oprávnění s tím, že oproti žádosti o pobytové oprávnění nemusí cizinec předkládat žádné náležitosti prokazující jeho oprávněnost k pobytu a správnímu orgánu by byla znemožněna možnost tyto skutečnosti prověřovat. Navíc v případě provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) správního řádu musí posuzovaná kritéria dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců splnit podmínku vážného důvodu, pro které nové rozhodnutí dodatečně změni lhůtu ke splnění povinnosti. Žalovaný má zato, že pouze odkaz žadatele na stále trvající důvody dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců bez uvedení v čem oproti předchozím řízení spočívá vážný důvod, který odůvodňuje vydání nového rozhodnutí, nesplňuje podmínku § 101 písm. c) správního řádu. Jelikož žádná skutečnost představující takový vážný důvod nebyla v provedených správních řízeních zjištěna, nebyl dán důvod pro postup dle § 90 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2 písm. b) správního řádu, žalovaný napadené usnesení potvrdil, přičemž je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami a neshledává žádné jejich porušení. Z tohoto důvodu navrhl zamítnutí žaloby a doplnil, že stále probíhá řízení o azylu, jež žalobce dle § 3d odst. 1 zákona o azylu opravňuje žalobce k pobytu na území ČR až do pravomocného rozhodnutí ve věci.

IV.

Jednání před soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. V souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující: Skutkový stav popsany v napadených rozhodnutích odpovídá obsahu správního spisu. Žalovaný byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2017 č.j. 3 T 9/2016-3088 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 9. 2017, č.j. 11 To 74/2017-3267 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi let se zařazením do věznice s dozorem a k trestu vyhoštění na dobu deseti let pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a pro zločin krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 11 To 74/2017-3267 ze dne 2. 7. 2024 byl výše uvedený rozsudek zrušen a žalobci byl za zločin krádeže a za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (bod IV.), ohledně něž ke změně nedošlo. Podle § 283 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu 10 let, dále mu byl uložen trest propadnutí věci – mobilního telefonu. Usnesením Městského soudu v Praze č.j. 3 T 9/2016 ze dne 2. 7. 2024 bylo rozhodnuto o upuštění od výkonu trestu vyhoštění v trvání 10 let. s odůvodněním, že byly naplněny podmínky pro upuštění od výkonu tohoto trestu, neboť po vyhlášení rozsudku, jímž byl tento trest uložen, nastaly skutečnosti, pro něž jej nelze uložit, neboť nelze pochybovat o tom, že důsledkem takové sankce by byl nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce s ohledem na asimilaci žalobcových dvou dětí plnicích základní školní docházku, skutečnost, že v případě, že by žalobce ČR opustil sám, nemohl by realizovat takřka vůbec právo na rodinný život, a v případě, že by jej celá jeho rodina následovala, by absence volby

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rodinného prostředí nepochybně narušila integritu vzájemných vztahů, zájmy materiální, sociální a kulturní povahy a neumožňovala by běžný a přirozený vývoj normálních rodinných vztahů a výchovy dětí.

15. Lékařské zprávy založené ve správním spise potvrzují lehkou mentální retardaci syna žalobce N. T. D., jehož vývoj řeči je opožděný, je léčen pro poruchu pozornosti s hyperaktivitou, jeho stav není zcela uspokojivý, t.č. je částečně redukováná hyperaktivita, ve škole je problém s komunikací. Z lékařské zprávy ošetřující lékařky žalobce bylo zjištěno, že tento trpí diabetem mellitus II. typu, smíšenou hyperlipidemií a thyreotoxikózou. Bylo provedeno šetření v místě bydliště žalobce, ze zjištěných skutečností se lze důvodně domnívat, že se žalobce spolu s rodinou zdržuje na adrese U stadionu 1334 v Chebu. Dále bylo provedeno šetření na základní škole, již mladší syn žalobce navštěvuje, přičemž bylo z různých zdrojů zjištěno, že jej zpravidla vyzvedává paní na hlídání, otec – žalobce – jej vyzvedává výjimečně, ale účastní se třídních schůzek. Dále byl proveden výslech žalobce a jeho manželky.
16. Žalobce byl dne 4. 10. 2024 podmíněčně propuštěn z výkonu trestu na svobodu. Rozhodnutím Policie ČR č.j. KRPK-89517-54/ČJ-2024-1900022 ze dne 30. 5. 2025 byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla mu stanovena doba k vycestování ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a zároveň nebyly shledány důvody znemožňující vycestování, s tím, že jeho vycestování je možné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež bylo zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 8. 2025 č.j. CPR-22353-2/ČJ-2025-930310-V223. Následně byla vydána rozhodnutí uvedená pod bodem II. tohoto rozhodnutí.
17. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce měl v ČR povolený trvalý pobyt od roku 1997, založil zde rodinu, jeho manželka a dvě nezletilé děti zde žijí na základě povolení k trvalému pobytu. Poslední povolení k trvalému pobytu žalobce je evidované jako ukončené ke dni 11. 9. 2017, dne 9. 10. 2024 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 2. 11. 2024, avšak žalobce v této době nevycestoval, přičemž není evidován záznam o tom, že by byl žadatelem o nějaký druh oprávnění k pobytu.
18. Zdejší soud projednal pod sp. zn. 33 A 45/2025 žalobu žalobce proti rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění, přičemž žalobu jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí rozhodl NSS svým rozhodnutím sp. zn. 2 Azs 265/2025 ze dne 16. 2. 2025 a tuto zamítl. V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl: *„Zásadního pochybení se krajský soud nedopustil ani při hodnocení dopadu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života žalobce stěžovatele. Ten opakovaně zmínil pevné vazby na manželku a syny, nicméně z jeho argumentace nevyplývá, že by potřeba jejich nerušeného udržování byla natolik silná, že by mohla představovat podstatný důvod pro přehodnocení všech skutečností svědčících pro nutnost stěžovatele zajistit. Důsledek rozhodnutí tak zůstává především v rovině emoční a v podobě praktických nesnází souvisejících s jeho nepřítomností. I když stěžovatel obecně tvrdí, že soběstačnost jeho rodiny není podložena, sám ostatními námitkami tento dílčí závěr spíše potvrzuje. Krajský soud k rodinné situaci stěžovatele přihlédl, dospěl však k závěru, že jiné chráněné zájmy převažují.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Podle § 50a odst. 3 věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců „Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“
20. Dle § 101 písm. c) správního řádu „Provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změni dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.“
21. Dle § 102 odst. 4 správního řádu „Pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.“
22. Dle § 174a odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
23. Dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnících povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.“
24. Žalobce namítal, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nezjistily skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dospěly k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru, že kombinace důvodů na straně žalobce, konkrétně jeho zdravotní stav, délka pobytu na území, absence zázemí v zemi původu a přítomnost manželky a synů neodůvodňuje vydání nového rozhodnutí, jímž bude žalobci stanovena nová doba k vycestování. Tuto námitku soud shledal z níže uvedených důvodů důvodnou.
25. Žalobce dále namítal, že zákon o pobytu cizinců i návratová směrnice umožňují prodloužení doby k vycestování z území, jsou-li na straně cizince ve smyslu § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 7 odst. 2 návratové směrnice dány výše uvedené důvody, přičemž se však nutně nemusí jednat o nové důvody, jež nastaly po nabytí právní moci rozhodnutí o povinnosti opustit území, ale může jít i o důvody známé a existující již v pravomocně skončeném řízení o povinnosti opustit území, jež nezabránily uložení této povinnosti, avšak znemožňují neprodlený výkon pravomocně uložené povinnosti a odůvodňují prodloužení stanovené doby k vycestování z území.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

26. Lze souhlasit s tvrzením žalobce, že důvody, pro něž může dojít k prodloužení doby k vycestování z území stanovené v rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 7 odst. 2 návratové směrnice související zejm. s délkou pobytu na území přítomností nezletilých školou povinných dětí a rodinnými či společenskými vazbami, jež musí mít ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu povahu vážných důvodů, nemusí být důvody novými, jež nastaly až po nabytí právní moci rozhodnutí o povinnosti opustit území, ale může jít i o důvody existující a známé již v pravomocně skončeném řízení o povinnosti opustit území. V té souvislosti žalobce prokazoval několik důvodů spočívajících v jeho zhoršeném zdravotním stavu, délce jeho pobytu, absenci srovnatelného zázemí v zemi původu a přítomnost manželky a dětí, z nichž jedno vyžaduje speciální péči s ohledem na lehkou mentální retardaci, a obtížnost, ne-li nemožnost návratu do ČR po dobu trvání těchto důvodů v případě i krátkodobého vycestování do země původu z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na to, že správní orgány sice v jeho případě nezpochybnilly existenci důvodů spadajících pod § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, avšak rozporovaly, že by tyto důvody měly povahu vážných důvodů ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu, konkrétně, že by role žalobce při péči a výchově synů byla nenahraditelná a výhradní, a v důsledku toho byla jeho přítomnost na území ČR nepostradatelná, a nepostavily najisto, jaký je aktuální skutkový stav. Správní orgány nebyly dle názoru žalobce oprávněny automaticky převzít skutková zjištění z řízení o povinnosti opustit území, aniž by samostatně ověřily tvrzení žalobce, že soustavně pečuje o nezletilé syny, z nichž mladší je na něm s ohledem na svůj zdravotní stav závislý, a to např. provedením výsledku žalobce či jeho manželky nebo opatřením stanoviska orgánu sociálněprávní ochrany dětí. Žalobce dále uvedl, že již nevyužívají při péči a výchově nezletilých synů paní na hlídání, neboť tato není schopna zvládat péči o mladšího syna a jedinou pečující osobou je aktuálně právě žalobce.
27. Pokud žalobce argumentuje nezměněnými okolnostmi oproti době vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, pak je třeba uvést, že skutečnosti, že žalobce žije na území již delší dobu, že na území jsou jeho nezletilé děti plnící povinnou školní docházku a že žalobce má na území rodinné a společenské vazby, nezakládají automaticky nárok žalobce na vyhovění jeho žádosti. Naopak, je na uvážení správního orgánu, zda při existenci uvedených skutečností žádosti vyhoví či zda dospěje k závěru, že stanovení nové doby k vycestování není na místě. V té souvislosti správní orgány vycházely z toho, že žalobce na území ČR pobývá od roku 1997, od 14. 8. 2006 měl uděleno povolení k trvalému pobytu, dne 11. 9. 2017 zanikla jeho platnost podle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nabytí právní moci rozsudek, jímž mu byl uložen trest vyhoštění, od něhož bylo následně upuštěno. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 2. 11. 2024, přičemž v době jeho platnosti žalobce z území nevycestoval a dne 6. 11. 2024 se dostavil na policii, kde s ním bylo zahájeno správní řízení. Poslední povolení k trvalému pobytu žalobce je evidované jako ukončené ke dni 11. 9. 2017, dne 9. 10. 2024 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 2. 11. 2024, avšak žalobce v této době nevycestoval, následně byla žalobci rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025 uložena povinnost opustit území výše uvedených států a byla mu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stanovena doba k vycestování z území do Vietnamu nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat, či která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

28. Nezměněné okolnosti spočívají v případě žalobce i v tom, že jeho synové i nadále plní povinnou školní docházku, přičemž mladší syn v důsledku lehké mentální retardace vyžaduje speciální péči, žalobce se nadále potýká s výše uvedenými zdravotními problémy. I dle názoru soudu lze mít zato, že výše uvedené skutečnosti nejsou automaticky důvodem pro opětovné věcné a kladné posouzení žádosti žalobce a soud souhlasí se stanoviskem žalovaného, který uvedl, že „*v případě možnosti pouze kladného vyhovění žádosti by žádné nové řízení nemuselo být vedeno a nová lhůta ke splnění povinnosti vycestovat z území členských států EU by byla automaticky prodlužována po celou dobu existence důvodů uvedených v § 174a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.*“ Skutečnosti týkající se délky žalobcova pobytu na území a zejména existence nezletilých dětí plnících na území školní docházku, včetně zdravotního stavu žalobce a jeho mladšího syna, i rodinné vazby byly opakovaně ve výše uvedených rozhodnutích zohledněny a byly důvodem upuštění od uloženého trestu vyhoštění.
29. Účelem ust. § 101 písm. c) správního řádu umožňujícího vydat nové rozhodnutí ve věci je zejm. možnost zvrátit nepříznivé následky původního rozhodnutí pro účastníka, odstranit jeho tvrdost a překlenout mimořádnou nebo přechodnou situaci tak, aby byl cizinci poskytnut dostatečný prostor potřebný pro splnění uložené povinnosti vycestovat z území při zohlednění individuálních okolností. Jak vyplývá ze shora uvedeného, správní orgány již žalobci poskytly časový prostor pro vycestování z území, avšak žalobce z území ČR za účelem učinění kroků k legalizaci svého pobytu, nevycestoval. Žalobce argumentuje nezměněnými okolnostmi, avšak tato skutečnost není překážkou nevyhovění jeho žádosti, ale naopak může být argumentem proti jejímu opětovnému vyhovění za situace, kdy v minulosti k využití účelu stanovení nové doby vycestování nedošlo. Jak vyplývá ze zjištění učiněných v průběhu správních řízení ohledně dětí žalobce a jeho rodinných poměrů, v mezidobí od doby prvního zohlednění rodinné situace žalobce v nich skutečně nedošlo k žádné změně. V opačném případě by bylo povinností správního orgánu provést meritorní přezkum žádosti žalobce pro nezbytnost posouzení důvodnosti změny původního rozhodnutí za účelem odstranění jeho tvrdosti. Vycestování žalobce je nezbytné pro legalizaci jeho pobytu a pro to, aby mohl zákonným způsobem pracovat a podílet se na zajištění i materiálních potřeb rodiny. Zároveň nelze odhlédnout od důvodu ztráty pobytového oprávnění spočívajícího v žalobcově předchozí úmyslné a závažné trestné činnosti. Účelem institutu stanovení nové doby k vycestování není obcházení pravomocného rozhodnutí o povinnosti opustit území a automatické vyhovění žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování by za nezměněných okolností fakticky směřovalo výlučně k jejímu dalšímu prodlužování bez reálné snahy žalobce splnit uloženou povinnost.
30. Žalobce dále namítal, že správní orgány nesprávně v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu odmítly posoudit přiměřenost dopadu zastavení řízení o jeho žádosti do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců a zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nejlepšího zájmu jejich dvou nezletilých synů chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte s tím, že obě žalobcem namítané vady rozhodnutí jej činí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Tuto námitku soud shledal důvodnou.

31. Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí o žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování z 24. 9. 2025 č.j. KRPK-70410-23/ČJ-2025-190022 zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž v té souvislosti zohlednil individuální okolnosti života žalobce a jeho dětí, a to zejména v souvislosti s jeho zdravotním stavem i zdravotním stavem jeho mladšího syna, délkou žalobcova pobytu na území i důvodem ztráty pobytového oprávnění a své závěry, jež v těchto souvislostech učinil, přehledně a logicky odůvodnil – k tomu viz str. 5 a násl. uvedeného rozhodnutí. Ač žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí uvedl, že správní orgány nejsou povinny v řízení dle § 101 zákona č. 500/2004 Sb. povinny opětovně zkoumat přiměřenost dopadu již pravomocného meritorního rozhodnutí do práv rodinného a soukromého života, ale pouze závažnost tvrzeného důvodu, pro který by měla být novým rozhodnutím stanovena nová doba k vycestování, fakticky přezkum přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce provedl, avšak jen částečně a to dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V té souvislosti je na místě zároveň zmínit, že rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně tvoří jeden celek.
32. V souvislosti s uvedenou žalobní námitkou považuje soud za potřebné zdůraznit, že dosavadní přístup soudů a správních orgánů k rozsahu posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve věcech, kdy se řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí zastavuje, nebyl jednotný. Z tohoto důvodu se k této otázce vyjádřil rozšířený senát NSS v rozhodnutí č.j. 8 Azs 99/2023-65 ze dne 5. 11. 2025, tedy velmi krátce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že hlavní linie jeho judikatury v uvedených případech obecně po správních orgánu nepožadovala posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce s odůvodněním, že v případě zastavení řízení není o žádosti věcně rozhodováno. Shrnul, že *„existuje i judikaturní rozpor v otázce, zda má být výjimečně přiměřenost posuzována, je-li ve hře nejlepší zájem dítěte... Sporná otázka není závazně řešena Ústavní soudem ani v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 41/17... Ústavní soud v tomto nálezu nedospěl obecně k závěru, že by přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince měla být posuzována v případě jakéhokoliv procesního rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců... Důvodem nejednotnosti rozhodování je skutečnost, že zákon o pobytu cizinců nedostatečně upravuje postup správního orgánu pro případ, dospěje-li k závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí, a že stanoví různý režim rozhodování pro typově obdobné případy. Na úrovni zákona o pobytu cizinců je základem pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí § 174a odst. 3, jenž vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. V ostatních případech se vychází z toho, že obecný test přiměřenosti provedl již zákonodárce. Z tohoto východiska však dle judikatury existují výjimky s ohledem na závazek vyplývající z čl. 8 Úmluvy, pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu a pokud tvrzená nepřiměřenost není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá. ... Také rozpor*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

týkající se toho, zda má být přiměřenost posuzována u procesních rozhodnutí, je-li ve hře nejlepší zájem dítěte, poukazuje na to, že v otázce, kdy má být přiměřenost dopadů rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců posuzována, panuje obecně v judikatuře NSS nejednotnost a rozkolísanost.....NSS ve svých rozhodnutích následně upřesnil, že povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince dopadá na situace meritorního přezkumu, nikoliv na rozhodnutí o ukončení řízení z procesního důvodu, jako je např. zastavení řízení. Jedinou výjimkou jsou řízení, v nichž je ve hře nejlepší zájem dítěte, v takovém případě jsou správní orgány povinny v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte poměřit kolidující zájmy, tj. zvážit dopad zásahu na zastavení řízení a případně prolomit zásadu koncentrace správního řízení. Následně byl rozhodnutím jiného senátu rozšířen dosah této výjimky i na řízení, v němž byl žadatel zletilý a zároveň nenamítal, že by měl na území ČR nezletilé dítě. Žádné z uvedených rozhodnutí však doposud nereflektovalo požadavky plynoucí z rozhodovací činnosti ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Dle této judikatury mají vnitrostátní orgány povinnost pečlivě zvážit různé dotčené zájmy – včetně nejlepšího zájmu dítěte – a provést důkladnou analýzu přiměřenosti a dopadu na soukromý a rodinný život i v případě rozhodnutí přijatého z formálních procesních důvodů a neučiní-li tak, rozhodují v rozporu se standardy přezkumu vyžadovanými čl. 8 Úmluvy, což má za následek jeho porušení. Z rozhodnutí ESLP ve věci *Khachatryan a Konovalova proti Rusku* vyplývá, že soud zároveň žádným způsobem nerozlišuje případy, v nichž je ve hře nejlepší zájem dítěte a případy, v nichž tomu tak není. Z jeho závěrů je zjevné, že povinnost zkoumat přiměřenost a dopady na soukromý a rodinný život v případě procesních rozhodnutí je obecným pravidlem a nikoliv výjimkou, jak ji až doposud chápala judikatura NSS.... Nelze opomíjet, že důsledky zastavení řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění jsou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve výsledku totožné s důsledky rozhodnutí o meritorním zamítnutí žádosti. I rozhodnutím o zastavení řízení může dojít k porušení základních práv žadatelů o pobytové oprávnění a povinností správních orgánů je takovému porušení předejít.... V důsledku toho je třeba uzavřít, že čl. 8 Úmluvy vykládaný ve světle judikatury ESLP nepřipouští závěry doposud převažující v judikatuře NSS, dle nichž je povinnost posuzování přiměřenosti ze strany správních orgánů omezena na případy, v nichž dochází k věcnému rozhodování o žádosti. Naopak, správní orgány jsou povinny posoudit, zda zastavení řízení z důvodů předvídaných v § 66 odst. 1 správního řádu je či bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí, a ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v těchto věcech neuplatní pro rozpor s čl. 8 Úmluvy. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života není vůbec myslitelný, řízení bez dalšího zastaví, ev., půjde-li o správní orgán druhého stupně, v takové situaci odvolání proti usnesení o zastavení bez dalšího zamítne.... Je-li zásah do soukromého a rodinného života cizince v nastalé procesní situaci zřejmý, jediným rozumným řešením, jak zohlednit požadavky ESLP, je povinně posoudit, zda je případný zásah do práv žadatele přiměřený sledovaným legitimním cílům.“

33. Z citovaného rozhodnutí NSS tedy vyplývá nezbytnost opětovného komplexního posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce a poměření intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s intenzitou veřejného zájmu na zastavení řízení. Předmětem soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

prováděného přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o žádosti žalobce o stanovení nové doby k vycestování, jehož důsledky jsou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve výsledku totožné s důsledky rozhodnutí o meritorním zamítnutí žádosti, neboť jde o rozhodnutí, které může výrazně změnit situaci cizince, a proto není jeho povaha formální. Z tohoto důvodu musí rozhodnutí zahrnovat nový test proporcionality, v rámci něhož je žalovaný povinen opětovně posoudit, zda napadené rozhodnutí představuje přiměřený zásah do práv žalobce, při němž je třeba posoudit skutečnosti uvedené v § 174a odst. 1 a okolnosti uvedené v ust. § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a poměřit je se sledovanými legitimními veřejnými cíli, tedy ochranou veřejného pořádku, prevencí trestné činnosti a kontrolou migrace, dále je třeba provést aktuální posouzení přiměřenosti zohledňující skutkový a právní stav v době rozhodování, neboť v mezidobí od vydání předchozích rozhodnutí se teoreticky mohou změnit žalobcovy osobní, rodinné či pobytové poměry, které mohou významně změnit výsledek posouzení proporcionality. Za situace, kdy žalovaný, shodně jako před ním správní orgán prvního stupně přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce na vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu provedl, nikoli však jako celku, ale jen částečně, když postupoval pouze dle § 174a odst. 2, není jeho rozhodnutí v potřebném rozsahu přezkoumatelné a trpí vadou nesprávného právního posouzení, neboť není v souladu s povinností stanovenou v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a výše uvedenými závěry rozšířeného senátu NSS. Přiměřenost je tedy třeba posoudit podle obou odstavců § 174a, kdy odstavec 1 zakládá povinnost přezkumu a odstavec 2 určuje jeho obsah.

34. Při posouzení přiměřenosti dle § 174a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby žalovaný kromě jiného zohlednil zjištěné skutečnosti, tedy i to, že vycestování žalobce je časově omezené, a jeho cílem je legalizace jeho pobytu, který byl zrušen v důsledku jeho úmyslné a závažné trestné činnosti, již páchal v době, kdy již měl rodinu, dále, že v době výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobcem byla jeho manželka schopna zajistit výchovu dětí i bez jeho pomoci. Dále aby zohlednil, že dvě nezletilé děti žalobce plní povinnou školní docházku na území ČR, přičemž v případě, že žalobce opustí ČR, setrvají na území v péči matky. Dále je nezbytné, aby žalobce na základě v potřebném rozsahu na základě zjištěného skutkového stavu posoudil, zda a jaké konkrétní speciální okolnosti spočívají ve zdravotním stavu mladšího syna a jakým způsobem a v jakém rozsahu zvyšují nároky na zajištění jeho výchovy a omezují okruh osob, jež jsou schopny zajistit v potřebném rozsahu péči o něj, a zda je s ohledem na zjištěné skutečnosti skutečně nezastupitelná a tudíž nezbytná fyzická přítomnost žalobce, jak tento tvrdí a to za situace, kdy z předchozích zjištění Policie ČR učiněných v základní škole, již syn žalobce navštěvuje, opakovaně vyplynulo, že mladšího syna ze školy vyzvedává především paní na hlídání, zatímco žalobce jen sporadicky, avšak v kontrastu s tím žalobce tvrdí, že služeb paní na hlídání již není možno využít, neboť tato syna již nezvládá. V této souvislosti je třeba, aby žalovaný zohlednil i to, že s ohledem na zajišťování materiálních potřeb rodiny výlučně manželkou žalobce o děti pečuje především žalobce. Je tedy nezbytné, aby posouzení přiměřenosti bylo provedeno v úplném rozsahu dle § 174 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a bylo tak provedeno posouzení, zda zjištěné okolnosti ve svém souhrnu nečiní zásah napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí nepřiměřeným a aby žalovaný poměřil přiměřenost zásahu s legitimním cílem ochrany veřejného pořádku. V souvislosti se zohledněním nejlepšího zájmu nezletilých dětí je potřebné zmínit, že NSS v minulosti mj. konstatoval, že tento nemusí vždy převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, jen je třeba jej vymezit a s veřejným zájmem poměřit.

35. Žalobce dále namítal, že v důsledku napadeného rozhodnutí je nejen nucen k vycestování z území, ale současně vzhledem k nesplnění podmínky trestní zachovalosti nemá jistotu, po jak dlouhou dobu se nebude moci za svojí rodinou do ČR vrátit a hrozí mu tak odloučení na předem nepředvídatelnou dobu. K tomu soud uvádí, že do budoucna se trestní bezúhonnost žalobce bude posuzovat až v souvislosti s podáním nové žádosti o pobyt podle § 174 zákona o pobytu cizinců, a proto žalobcem deklarovaná obava z možného neudělení pobytu v budoucnu je v tuto chvíli spekulativní, hypotetická a z tohoto důvodu není v tomto řízení právně relevantní a nemůže proto ovlivnit posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, neboť relevantními v uvedené souvislosti mohou být pouze aktuální dopady na soukromý a rodinný život ve smyslu § 174a, nikoli spekulativní úvaha o výsledku budoucího pobytového řízení a tyto obavy žalobce nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jehož předmětem není posouzení žádosti o udělení pobytu na území, ale přezkum splnění podmínek pro stanovení nové lhůty k vycestování. Zároveň je třeba uvést, že při udělování pobytového oprávnění posuzovaná míra narušení veřejného pořádku musí být aktuální, a není proto vyloučeno, že žalobci bude umožněno, aby rodinu do doby získání dlouhodobého pobytového oprávnění rodinu na kratší dobu navštěvoval např. na základě uděleného víza. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal oprávněnou.
36. Soud s ohledem na to, že nebylo provedeno úplné posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zatížil své rozhodnutí vadou nesprávného právního posouzení a nepřezkoumatelnosti, žalobou napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

VII.

Náklady řízení

37. Žalobce, který měl v soudním řízení úspěch byl právně zastoupen a má proto právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 269,40. Tato sestává z odměny ve výši 9 240 Kč, za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 5), § 11 odst. 1 písm. a), písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve znění účinném od 1. 1. 2025, dále sestává ze dvou paušálních částek náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025, dále náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši Kč z výše uvedených částek ve výši 21 % a zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Lhůta ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 17. 4. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.